

rem, aga laske seda lastilest veel üheks aastaks minu jure jätta; se on üks väga tulus rohi õnetuse wasto."

Siis naeris wanale ja lilles: „Seda lastilest ei wõi ma teile mite jätta, aga se rohi mis seal sees on, peate teie sama."

— Ta tegi lasti lahti ja wata, seal sees ei olnud mund, kui üks walge paber, selle peale need sõnad kirjutud olid:

Kui õnnistust so majas tahad sa,

Siis kasinust ja hoidmist nõua ka.

Surma eest ei wõi kuskil julge olla.

Üks matrus tahtis enast laewa peale palgata, mis India-male pidi purjetama. Üks linna kodanik aga les enast arwas targemaks kui seda meremeeest, astus tema jure ja ütles temale: Ütle mule ometegi, armas mees, kus on sinu isä surnud?

Ühe laewa peal mis hukka läks.

Kodanik. Ja so wana-isä?

Matrus. Ta läks weilese padiga lala püüdma, häliste tõusis aga torm ja wiskas padi iluber ja nenda uppus ta ära.

Kodanik. Aga so wana-isä?

Matrus. Ka tema on mere peal oma elu lantanud, se laew kus peal ta oli läks wastu talju puruks.

Kodanik. Ja luidas? Sa julged nüüd veel mere peale minna, kus teit so esivanemad hula on läinud? Sa olled wiist üks väga rumal inimene.

Matrus. Lubage mule armas tark isjand paari küssimiste peale wastust, kus suri teie isä?

Kodanik. Väga rahuliste wadis.

Matrus. Ja teie esivanemad?

Kodanik. Nenda samute, rahuliste oma wodides?

Matrus. Ja luida? Teie julgete ennast wodi heita, kus sees teit teie esivanemad surma on sanud.